

فغانی سرکن ای ز بخور بر چشم کاشند
جو بود حسن باطن برینت ظاهر حجازند
بمک عشق برود طی
بود مشرق دیان جا
بگویند نام کی نسبت بهریت قاصد را
سفیدی میزند راه سرگوشی ز طوما
بسوی می رود همراه دهمه بازی آرد
بگویند دیدن بهار پس
بهر جا میگذارد
رخت نشانده چاکسترانش کل را
کسی بوی حقیقت نمیدیدند
مکن ز دست خود اندیشه کرم رفتن پیش
خیال زلف تو چون
بنفشه زار کند کفن
دامن اہمت بکف دارد دل ز بخور ما
ساده لوحی کنت مار جادو داغ بکر
باغ را خوش آب رنگارنگ چشم کتار ایم

دماغ از شعله آواز مظهر بر سوخت زدن
چرا تصویر بوسی میکند دیوار زدن
حسن ز این سوکت
اینجا ماه نفع آنرا
فروغ نام ما مشعل آہست قاصد را
سکایت نامه من جادو را بہت قاصد
سوزان نام جو کاسای ہم بہت قاصد
ہم ہیوسہ شد سوکت
بای خود چاہستہ ما
سکسہ حلقہ زلفت طلسم سہل را
کرا کلاب سر کشند خاک بلبل را
ز کرد باد چرخ سعلہ تو کل را
اورد بدل سوکت
تخیل را
دانہ خود از دبا برق کرم دور ما
شد صفا سینہ مام ہم کافور ما
خندہ کل را علی بخش دل بہ نور ما

خبر با باشد ز غیفو نانوای جاودان
کلفت آہام ما صاحب آوازہ کرد
بجکس از اہل دل تصدیق حرفی مانند
بعد مژدہ میشود آوازہ عاشق بلند
کنت در آغوشی مطلب بہتر سر کنتی
سوکت از جو رطلک
آب این فیروزہ شد
میزند زلف کنت نیش رک سہیل را
غیر بیکسوہ ہمزہ نیت سراہای ترا
حسن را چون بدل آفتد ہوس صحبت علی
بہر کردی من ہجرہ خود کرد و ترا

دار از خاک سلیمان سر چشم موما
خاک چینی شد غبار خاطر خفقور ما
کنت چو تہ دار سبز از کرم منصور ما
میکند چینی ز خاک خوشین فقور ما
شد بیابان مرک در درہای سلیمان ما
ملک دلی ما شرف
سیلاب نیش اہور ما
میکند کونہ نشین طرف کلاہت کل را
جیش کونہ اہر دہت خم کل را
کلی سرنج از سر بازار کند بلبل را
سیلاب بہر زور کند موج فقور را
ز بہر چشم قوح آب بخور اینجا
بطاق ابروی اجبا بخور اینجا
صنوبر از دل خود آب بخور اینجا
کرمی کذا شہ سہب بخور اینجا
گم از نفا و من آب بخور اینجا

سبب بخور کونہ
سبب بخور کونہ
سبب بخور کونہ